

פרופ' שוש ארד

תפקיד: נשיאת המכללה האקדמית אחווה



משפחה: כל המשפחה מפולין. ההורים של אמא, שילדו תשעה ילדים, נפטרו משחפת והיא עלתה לארץ בגיל 17, הגיעה להכשרה במעלה החמישה והתגייסה לצבא הבריטי כנהגת משאית, על הקו בין קהיר לביירות. אבא, בן למשפחה מליס, עלה לארץ בסוף שנות ה-30 וגם הוא התגייס לצבא הבריטי. כשכתב למשפחתו שיבואו לכאן, הם אמרו שזה יקרה רק כשהמשיח יגיע. כולם נספו בשואה.

אני: חושבת מהר מדי, אסרטיבית ואינטואיטיבית, נחושה, פרויקטורית, אומרים שאני אישה קשה, אבל אני הבוסית הכי רכה שיש.



ילדות: אני בת יחידה, עם כל הציפיות שהיו ממני. הייתי תמיד תלמידה טובה, בתיכון למדתי ביולוגיה, הייתי פעילה מאוד בצופים וברוח החינוך האידיאולוגי שקיבלתי בבית, רציתי להתגייס עם הגרעין שלי לנח"ל.

כשאהיה גדולה: קראתי ספרים על משפטים בתקווה להיות עורכת דין. זה לא קרה.



משפחה 2: אמא הייתה מראשוני העובדים בבנק הפועלים, אבא היה ממקימי מושב צופית. בהמשך עברו ליד אליהו, לשם הגיעו משוחרי הצבא הבריטי. הם היו מפא"ניקים שרופים, ואמא אפילו הוצבה במקום 12 ברשימה לכנסת ומשכנה את הבית כשבמפלגה היו צריכים כסף. בחתונה שלי אורחי הכבוד היו בן גוריון ואברהם הרצפלד.

יהודה ז"ל: לפני שנה בעלי הרגיש לא כליך טוב, מין שפעת כזאת, ולמרות שביקשתי שיוותר, הוא בכל זאת טס לחו"ל לעבודה. כשחזר הוא ביקש מבננו לקחת אותו לרכב ובדרך אמר לו שעדיף שיסעו לתל השומר. בביה"ח בקושי התייחסו אליו. במשך חמש וחצי שעות הוא לא ראה קרדיולוג ונפטר. משרד הבריאות הקים ועדה, נכתב דוח, תבענו את ביה"ח והגענו לפשרה. אני כועסת על יהודה שהחליט לטוס, הוא היה צריך להישאר בבית.

לימודים: הייתי בגרעין לתל קציר, שם הכרתי את יהודה, בעלי, שהיה המפקד שלי. הוא אמר שאני החיילת הכי מפוזרת שהכיר. הוא השתחרר לפני ועבר לבאר שבע כדי לעבוד ולמד בבית ספר להנדסאים. אני הלכתי ללמוד ביולוגיה באוניברסיטה העברית, אבל את המאסטר במיקרוביולוגיה ומיקרוכימיה עשיתי בבן גוריון כדי להיות קרובה אליו. התחתנו ונשארנו בעיר, ואז הוא החליט שטסים לניו יורק. יהודה למד הנדסה והיה איש ביטחון בשגרירות ואני סיימתי את הדוקטורט שהתחלתי בארץ.

הפריות: ניסיתי להיכנס להריון מגיל 24 ובמהלך השנים עברתי 28 טיפולי הפריה שלא צלחו, הכול תוך כדי עבודה ובגלל שאני ביולוגית, לאורך כל התהליך שאלתי המון והפכתי למומחית. הרופאים לא האמינו שיהיה לי ילד ולאמץ לא יכולתי נפשית. בגיל 43 ילדתי את אלעד, דוקטורנט לכימיה.

אקדמיה רופין: ב-2004 ביקשו ממני להיות נשיאת רופין, כשהמכללה הייתה חדלת פירעון. מכיוון שנושא הים בער בי, הקמתי את המכון ללימודי הים התיכון והסביבה הימית והמכון לחקר ההגירה והשילוב החברתי והרמתי אותה על הרגליים. אחרי 12 שנים, מיציתי את הקדנציות האפשריות והייתי בטוחה שאני הולכת לנוח.

מכללת אחווה: לפני שנתיים, כשהציעו לי לנהל את אחווה, שנמצאת ליד קריית מלאכי והיא בעצם חיבור של מכללה לחינוך ומכללה למדעים, ראיתי בזה משימה לאומית וציונית. 27% מהסטודנטים הם בדואים והשאיפה היא לשלב אותם בהשכלה הגבוהה. פתחנו מסלול למערכות מידע, מערכות מחשב ולימודים פרה-רפואיים וקלינאות תקשורת.

פנאי: קונצרטים, בלט ואופרה, שהיא המדיום המושלם בעיניי. אני טסה לניו יורק לחודש כל שנה לעבוד עם אסתי לאודר, לאסוף תרומות ולראות אופרות.

תפיסת עתיד: להישאר במחקר ובאקדמיה, אבל לא ללמד, כי אני לא סובלת את זה ואני מורה לא טובה. רוצה שאחווה תהפוך למגדלור ורואה שם מחלקה פרה-רפואית מפוארת, עם מרכז טיפולי למיעוטים.

המחקר שלי: אצות: אחרי שנתיים בניו יורק חזרנו לבאר שבע. יהודה עבד במספר חברות של כיל ואחר כך היה סמנכ"ל בטבע ואני חזרתי למחקר, אבל הלב שלי היה עם האצות שאליהן נחשפתי אחרי המאסטר דרך פרויקט ישראל-גרמני לטיהור מי שופכין באמצעותן.

אדומיות: במהלך השנים הקמתי קבוצה שמפתחת ביוטכנולוגיה לייצור חומרים בעלי ערך מאצות מיקרוסקופיות וחד תאיות אדומיות, בעלות פוטנציאל לתעשיית הקוסמטיקה, המזון והתרופות. למדתי את האצה ובמהלך המחקר פיתחתי שיטה לגידול אצה בקנה מידה גדול, דבר שאינו מקובל אצל מדענים. צברנו הרבה ידע בהיבטים שונים של גידול אדומיות במים מלוחים תוך שימוש באנרגיית שמש ויישמנו זאת בדרום. הידע הזה נמכר על ידי האוניברסיטה לחברת פרוטרום שהקימה מפעל בנגב המערבי שמעסיק עשרות עובדים, וזו גאוותי הגדולה. לא התעשרתי מהמכירה, כי כסף אף פעם לא הניע אותי.

אסתי לאודר: בקוסמטיקה אני מבינה מעט, אבל לרב סוכר של האצה האדומית יש פעילות אנטי דלקתית, נוגדת גירוי של העור, ולוכדת רדיקלים חופשיים ולכן הוא נמצא במאות מוצרים של החברה. אין לי ספק שיש פוטנציאל לעוד חומרים רבים שאותן מייצרות האצות בתעשיות שונות.

